

PROPOSTES PER A UN HORARI IMPOSAT

Que quedi ben clar que no hi estic d'acord que els jutges es dediquin a fer de legisladors i, encara menys, de pedagogs, perquè no en tenen ni idea, ni d'una cosa ni de l'altra, i al pas que anem acabaran dient-nos quan podem respirar i quan no ho podem fer, de fet ja ho estan fent, amb els diputats, jo em pregunto: perquè un diputat no pot parlar de tot?, que no es mereixen encara més respecte els seus drets fonamentals quan, de fet, sumen els de tots els seus votant?

Si en una reunió qualsevol es pot parlar de qualsevol cosa, perquè no ho poden fer al Parlament? Són jutges fent de legisladors i escapçant drets fonamentals, ara són els diputats i l'escola, i aviat serem tots plegats. En espanyol diuen: «Cuando veas las barbas de tu vecino pelar pon las tuyas a remojar», perquè després dels diputats i de l'escola, si no fem res, vindrem nosaltres, la resta de catalans.

Torno al tema del començament, el més fàcil és dir: «No hi estic d'acord, hi estic radicalment en contra» i, un cop dit, quedar-se ben satisfet, però no sol ser la meua manera de fer. És possible que les propostes que faig no tinguin ni cap ni peus, però, com a mínim, intenten ajudar a uns mestres i a uns equips directius que sembla que els han deixat de la ma de déu, amb un ja s'espavilaran.

Em sembla una ximpleria judicial el que estan fent alguns jutges colonitzadors volent decidir en quina llengua s'ensenya, si nosaltres no diem als jutges com han de fer la seva feina, ells tampoc no tenen cap dret, ni cap mena de capacitació per dir-nos com l'hem de fer nosaltres i, encara menys voler discriminar estones aplicables a les seves dèries i les que, segons ells, no ho són, o ho són totes o hi ha una clara discriminació negativa cap a determinades estones que tenen la consideració de lectives, la qual cosa, pedagògicament, no és admissible.

Però posades les coses a anar pel pedregar, procurem que ens serveixi, en alguns centres, per regirar la situació i fer que als que es vegin forçats a aplicar ximplers percentatges judicials facin, realment, el 75 % en català, sigui l'estona que sigui i l'àrea que sigui, sense excuses ni raonaments acomodaticis, bonistes o d'entorn.

Si algun centre ha d'aplicar les normes pedagògiques judicials em sembla que hem de procurar no mirar-nos-ho tot pel cantó absolutament negatiu, que potser ho és, però també podem intentar posar-nos TOTS d'acord i, en aquests centres, fer realment tota la resta, sigui el que sigui en català, de fet, estaríem recuperant gairebé bé la immersió.

Serà una oportunitat si TOTS els mestres decideixen aplicar de forma absoluta les sentències judicials, o sia, que tret del 25% que es fa en espanyol, tota la resta, absolutament tota la resta, mestres – mestres, mestres - mainada i, mainada - mainada, tot i tothom ho fa i ho ha de fer en català, sigui el que sigui, fins i tot els esbarjos (no només dels docents cap a la mainada, sinó entre la mainada també, és una estona lectiva, o no?), perquè sigui l'esbarjo o sigui l'àrea que sigui totes estones són llengua, perquè la llengua és l'eina fonamental, i els jutges colonitzadors ho han entès així, som nosaltres els qui fent o no fent, fem veure que fem immersió i, en molts de casos i en moltes estones, no és cert.

Si som a l'escola és evident que totes les estones que s'empren per entrar o sortir són considerades lectives i, per tant, es dona per fet que es fan en català. Si ens referim a les estones d'esbarjo,

també és evident que són comptades dintre les 25 hores de l'horari i, per tant, també es dona per fet que són en català.

Primera constatació, no és cert en cap dels dos casos.

Segona constatació o raonament, si poden ser comptades com estones que es fan en català, també han de poder ser comptades com estones que es fan en espanyol, si no fos així hi hauria una clara discriminació lingüística i pedagògica per part dels jutges que, en aquest aspecte són del tot incompetents, i perquè no hi hagués discriminació, si no poden ser comptades com estones que poden fer-se en espanyol, tampoc no s'haurien de comptar com estones que es fan en català i, per tant, s'haurien de descomptar de les 25 teòriques hores lectives que, fins ara, es comptava que es feien en català, i el temps del 25 % canviaria.

INFANTIL: Doncs anem a posar fil a l'agulla. Si de les teòriques 25 hores, a Infantil, hi descomptem tot el temps que es dedica a les entrades i a les sortides de classe, al matí, al migdia i a la tarda, i no ens oblidem les d'anar cap a l'esbarjo o la tornada a l'aula, ens adonarem que, com a mínim, hem de reduir els 300 minuts diaris (5 hores) en uns 80 minuts, si no són més (si cal que siguin més es redueix més).

Ara, a aquests 220 minuts hi reduïm les estones que la mainada és a l'esbarjo, posem-hi uns 90 minuts diaris (com a mínim) ens queden 130 minuts, si a aquests 130 minuts hi restem les estones que la mainada esmorza (si ho fan dintre l'edifici), uns 10 minuts menys, en queden 120, ara si a aquests 120 hi apliquem el 25 % ens dona que és igual a 30 minuts, que són els que s'han de fer en espanyol cada dia. Si una de cada quatre mestres que són al pati parlés a la mainada una mitja horeta en espanyol es cobriria, de sobres, la quota demanava pels jutges.

Recordem que si totes aquestes estones no poguessin ser descomptades i, per tant, es vol que siguin comptades pel català, també, en justa correspondència han de poder ser comptades per l'espanyol i en comptes de ser 30 minuts, aleshores en serien 75, o sia una hora i un quart diaris, que evidentment es podria complir aplicant-ho parcialment a les entrades i a les sortides, o bé fent que les mestres que fossin al pati es repartissin els rols lingüístics, fent que una de cada quatre parlés a la mainada en espanyol i les altres tres en català, i la mainada amb elles també, o bé, un dia a la setmana totes a l'estona d'esbarjo parlessin amb la mainada en espanyol, però la resta dels dies en català i procuressin que la mainada entre elles també parlessin en català.

PRIMÀRIA: Aquí és una mica més complicat, però no gaire. Dels 300 minuts també s'hi han de descomptar, com a mínim, les entrades i les sortides (uns 10 minuts per cada entrada i cada sortida) i les estones d'esbarjo, que tot plegat podríem pressuposar que són uns gairebé 90 minuts diaris. O sia que en quedarien 210 minuts reals, que aplicant-hi en 25 % queda en 52 minuts, que el dia que hi hagués espanyol ja s'hauria cobert perfectament el percentatge.

Si ho comptéssim per setmanes, al llarg d'una setmana serien 262 minuts, que si hi restem les estones d'espanyol que ja hi ha a l'horari en quedarien per cobrir entre 80 i 90, o sia, una tarda a la setmana.

Suposem que no s'admet el descompte perquè es considera que aquestes estones que he descomptat s'ha de comptar com de català, doncs bé, comptem-les, també per l'espanyol.

Aleshores serien 75 minuts diaris, i si a l'esbarjo un de cada 4 mestres parla a la mainada en espanyol podríem descomptar 30 minuts i en quedarien 45 diaris, i el dia que fessin espanyol fins i tot es passaria del 25 %, per tant, ens queda triar entre les entrades i les sortides, de forma general o parcial, segons convingui i/o fer una part d'una àrea en espanyol, s'ha de calcular.

Evidentment caldria que TOTS els docents s'esforcessin perquè la resta d'hores fossin absolutament i totalment en català, mestres – mestres, mestres - mainada i mainada - mainada, perquè sigui l'esbarjo o sigui l'àrea que sigui tot és llengua (els jutges ho han entès perfectament, sembla que som nosaltres els qui, potser, no ho entenem).

Atentament.

Felip Ponsatí i Terradas

PD: Un suggeriment: Hi ha un professor que cada cop que sent un alumne, a la seva classe, que no parla en català (fins i tot entre ells) es limita a dir una paraula: «préssec». Pot ser aquesta paraula o qualsevol altra pactada amb els alumnes. És un sistema senzill d'aplicar i de fer que la mainada s'adoni immediatament que ha de posar-hi atenció i parlar en català. Dona prou bon resultat.

Des de l'escola del futur ... , i si pogués ser ja des d'ara, hauríem d'esforçar-nos per fer que la pobresa i la marginació no fossin mai més hereditàries. Per començar a assolir-ho ens cal que TOTA la mainada, quan acabi la primària i encara més la secundària, sigui capaç d'entendre el que escolti, comprendre el que llegeixi i d'expressar-se en català, oralment i per escrit, de forma fluida, coherent i d'acord amb les normes socials.

Ens cal una societat futura amb uns bons fonaments de cohesió social, més justa i, si és possible, encara més participativa i solidària.